

Συμβουλές για όσους σκέφτονται να μεταναστεύσουν από τον Πιότρ Κροπτόκιν

☰ Κατηγορία: **Αναρχική Θεωρία**

Ένας σύντροφος στη Νέα Νότια Ουαλία (της Αυστραλίας), γράφοντας στον Κροπτόκιν για προτάσεις και συμβουλές

“Όπως ίσως γνωρίζετε, το εργατικό κίνημα στην Αυστραλία έχει προοδεύσει σημαντικά κατά τη διάρκεια των τελευταίων τεσσάρων ή πέντε χρόνων. Ο λόγος, πιστεύω, έγκειται στο αυξημένο τράνταγμα του μυαλού των ανθρώπων μέσω των τελευταίων απεργιών εδώ καθώς και στην Αγγλία και την Αμερική. Το Εργατικό Κόμμα εδώ υπέστη το μεγαλύτερο κακό στις τελευταίες τρεις μεγάλες απεργίες, ωστόσο η σημασία αυτών των απεργιών ως παράγοντας εκπαίδευσης του μυαλού των ανθρώπων δεν μπορεί να αγνοηθεί -. π.χ. άμεσα αποτελέσματα της ήττας της Απεργίας των Λιμενεργατών ήταν ο σχηματισμός Εργατικών Εκλογικών Ενώσεων σε όλη τη Νέα Νότια Ουαλία, και η αποστολή τριάντα τεσσάρων - μελών των Εργατικών στη Βουλή: αποτέλεσμα της περσινής απεργίας στο Σίρερ του Κουίνσλαντ ήταν η αρχή του κινήματος της Νέας Αυστραλίας για το οποίο γράφω.

Το Κίνημα Νέα Αυστραλία είναι μια πρόταση σε όλους τους υγιείς και νοήμονες άνδρες και γυναίκες να φύγουν από την Αυστραλία και να πάνε σε ένα συγκεκριμένο τμήμα της Νότιας Αμερικής, και εκεί να εγκαθιδρύσουν Συνεργατικούς Οικισμούς σε Σοσιαλιστικές αρχές. Η ιδέα του κινήματος αυτού προήλθε από τον κ. Lane, εκδότη της καλύτερης σοσιαλιστικής εργατικής εφημερίδας στο Κουίνσλαντ. Τρεις αντιπρόσωποι του Συλλόγου είναι προς το παρόν στην Αργεντινή (S.A.), αναζητώντας εκεί το καλύτερο έδαφος για τον οικισμό, και έχουν ήδη βρει μια θέση γι' αυτό στις όχθες του ποταμού Νίγηρα. Στην Αυστραλία έχουμε πέντε ή έξι αντιπροσώπους, του κ. Lane συμπεριλαμβανομένου, οργανώνοντας ομάδες σε διάφορα μέρη της χώρας, και το αποτέλεσμα ήταν καλύτερο από ό,τι αναμενόταν. Έχουμε ήδη 5 έως 600 μέλη, και η πρώτη παρτίδα των εποίκων αποπλέει για την Αργεντινή κάποια στιγμή μέσα στο Γενάρη.

Μπορεί να φαίνεται περίεργο το γεγονός ότι ενώ χιλιάδες άνθρωποι μεταναστεύουν κάθε χρόνο από διάφορα μέρη του κόσμου για την Αυστραλία – το λεγόμενο Παράδεισο της δουλειάς - θα έπρεπε να βρεθούν άνθρωποι στην Αυστραλία πρόθυμοι να αφήσουν πίσω τη χώρα που έχουν βοηθήσει να γίνει ένα έθνος και να πάνε σε μια ξένη χώρα η οποία, ίσως, δεν είναι καλύτερη από την Αυστραλία. Αλλά αυτό δεν είναι περίπτωση του τύπου “είναι καλύτερα εκεί όπου δεν είμαστε.” Υπάρχουν περισσότεροι από ένας λόγοι γιατί θα ήταν καλύτερο να εγκαθιδρύσουμε τον οικισμό στην Αργεντινή αλλά εγώ θα αναφέρω μόνο έναν: η καπιταλιστική αντιπαλότητα θα ήταν πολύ ισχυρή εδώ στην Αυστραλία. Το κεφάλαιο εδώ οργανώνεται ισχυρότερα από ό,τι ποτέ πριν· κυβερνά τις Κυβερνήσεις εδώ. Και πάλι το μόντο των Σοσιαλιστών είναι “η γη είναι η πατρίδα μου, και θα δράσουμε μέχρι να το πετύχουμε. Δεν

θα έχουμε καμία διάκριση είτε σε εθνικότητες είτε σε θρησκείες. Όλοι οι άνθρωποι είναι ευπρόσδεκτοι – υπό την προϋπόθεση ότι είναι φυσικώς και ηθικώς υγιείς, και δεν φοβούνται να εργάζονται ή να σκέφτονται.”

Στο οποίο ο Κροπτόκιν απαντά:

Το γεγονός ότι οι άνδρες και οι γυναίκες, που έχουν κάνει την Αυστραλία αυτό που είναι, είναι αναγκασμένοι να μεταναστεύσουν, λέει πολλά από μόνο του. “Φτιάξτε τη γη, γίνετε η κοπριά που την καθιστά παραγωγική, χτίστε τα κέντρα του πολιτισμού που την καθιστούν πολύτιμη – και φύγετε!” Αυτή είναι η πραγματική εικόνα της σύγχρονης καπιταλιστικής διαχείρισης. Το ίδιο εδώ, το ίδιο στους αντίποδες – πάντοτε το ίδιο!

Κάθε φορά που βλέπω άνδρες και γυναίκες ενέργειας, επιχειρηματικού πνεύματος και πρωτοβουλίας, να αρχίζουν παρόμοιες αποικίες, λυπάμαι Γνωρίζετε πόσο η Ρωσία έχει χάσει τα καλύτερα στοιχεία της, εκείνους που είχαν την ικανότητα να είναι δυσαρεστημένοι και να εξεγείρονται ενάντια στις κακές συνθήκες, επειδή είχε στην πόρτα της τη Σιβηρία, όπου οι λάτρεις της ελευθερίας μπορούσαν να πάνε και να δραπετεύσουν για λίγα χρόνια από όλες τις κατάρες του Κράτους – τη στρατιωτική θητεία, τη γραφειοκρατία, τους λειτουργούς και το δεσποτισμό τους.

Τι θα γινόταν το Ευρωπαϊκό επαναστατικό κίνημα αν οι περισσότεροι γυναίκες και άνδρες ισχυρής ατομικότητας – οι περισσότεροι από αυτούς έτοιμοι να εξεγερθούν – πήγαιναν να εγκατασταθούν σε μακρινές χώρες,

προσπαθώντας να φτιάξουν αποικίες εκεί; Δεν υπάρχει δουλειά αρκετή σε κάθε χώρα για κάθε έναν που επιθυμεί να εργαστεί για την τροποποίηση των άθλιων συνθηκών του τωρινού καιρού; Δεν υπάρχουν στη διάθεσή μας αρκετές ευκαιρίες για την άσκηση του πνεύματος της Αλληλεγγύης που εμπνέει τον Κομμουνιστή; Μήπως δεν θέλουμε εδώ, σε κάθε μεγάλη και μικρή πόλη, αυτό το κομμουνιστικό πνεύμα να μπει σε εφαρμογή και να ακτινοβολείται από μικρές ομάδες, όσο περιορισμένες κι αν είναι, έτσι ώστε να το κάνουμε να διαπεράσει το σύνολο της κοινωνίας;

Όσο περισσότερο ζούμε όλοι, τόσο περισσότερο βλέπουμε ότι η πολύ περιορισμένη κομμουνιστική αλληλεγγύη που ασκείται μεταξύ όλων των επαναστατικών, και ιδιαίτερα όλων των Αναρχικών ομάδων ασκεί μια πολύ πιο ισχυρή επίδραση από ό,τι αν ασκούσαν, ακόμη και στην

πλήρη έκτασή της, κάπου στα σύνορα του πολιτισμένου κόσμου! Θυμηθείτε την αλλαγή που προξενήθηκε σε όλη τη Ρωσική κοινωνία από το Μηδενισμό. Συγκρίνετε τα ήθη, τις συνήθειες της ζωής της περιόδου “Των παραμονών” του Τουργκένιεφ με τα σημερινά ήθη και συνήθειες. Για να μην αναφέρουμε ότι, παρά την προπαγάνδα μέσω του παραδείγματος, που πραγματοποιείται λιγότερο ή περισσότερο εδώ από όλους που τα έχουν σπάσει με τις παλιές μορφές, πηγαίνει από χέρι σε χέρι μια προπαγάνδα γενικών σοσιαλιστικών αρχών, Σοσιαλιστική αγκιτάτσια, και Σοσιαλιστική διαφώτιση των μαζών· και αυτό είναι που προετοιμάζει το δρόμο για τον Κομμουνισμό σε μεγάλη κλίμακα στις πόλεις του ίδιου του πολιτισμένου κόσμου.

Εκτός αυτού, όταν θυμάμαι τις πολυάριθμες αποικίες, που έχουν αρχίσει κατά τη διάρκεια των

τελευταίων 50 ετών, και τον αριθμό των ανδρών και γυναικών, μερικούς από τους οποίους γνώριζα προσωπικά, των οποίων τις απτόητες ενέργειες και επιμονή δεν μπορώ παρά να θαυμάσω, και παρόλα αυτά να βλέπω τις αποτυχίες επίσημα, δεν μπορώ παρά να σκεφτώ ότι υπάρχει κάποιος μεγάλος λόγος που δουλεύει εναντίον τέτοιων αποικιών.

Αυτοί οι λόγοι φαντάζομαι ότι είναι δύο, και τους συστήνω στην πιο προσεκτική εξέτασή σας: Πρώτον, οι αποικίες δεν είναι συνήθως πολυάριθμες. Εάν είστε μια μικρή οικογένεια, ενωμένη με δεσμούς κοινής εκπαίδευσης και χιλιάδων οικογενειακών δεσμών, μπορεί να πετύχετε. Αν είστε περισσότερο από αυτό, θα πρέπει να είστε πολυάριθμοι: 2000 ψυχές θα πετύχουν καλύτερα από ό,τι 200, εξαιτίας της ποικιλίας που θα υπήρχαν στους χαρακτήρες, τις ικανότητες, τις κλίσεις. Το

άτομο και η προσωπικότητα του ατόμου πιο εύκολα εξαφανίζονται σε μια ομάδα 2000 από ό,τι σε μια ομάδα 200 ή 20. Είναι εξαιρετικά δύσκολο να κρατήσεις 50 ή 100 άτομα συνεχώς σε πλήρη συμφωνία. Για 2000 ή 10.000 αυτό ΔΕΝ απαιτείται. Το μόνο που χρειάζεται να συμφωνήσουν ως προς μερικές επωφελείς μεθόδους κοινής εργασίας, και είναι ελεύθεροι αλλιώς να ζουν όπως θέλουν.

Η δεύτερη δυσκολία είναι η εξής: Οι χωρικοί αναμφίβολα πετυχαίνουν στην ίδρυση τέτοιων αποικιών επειδή, στην πατρίδα τους, οι συνθήκες είναι τόσο κακές που, μετά από 2 ή 3 χρόνια πολύ σκληρής δουλειάς, αισθάνονται καλύτερα από ό,τι πριν. Οι αποικίες τους διαλύονται μόνο όταν (μέσω ορισμένων ειδικών προϋποθέσεων) πέφτουν από το κακό στο χειρότερο.

Αλλά οι περισσότερες Κομμουνιστικές αποικίες αποτελούνται κυρίως από ανθρώπους οι οποίοι έχουν τοποθετηθεί, στην αποικία· σε χειρότερες υλικές συνθήκες από τις προηγούμενες. Όσο κακές και αν είναι οι παρούσες συνθήκες, ο εργαζόμενος σε μια πολιτισμένη χώρα, ΑΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΝΑ ΕΡΓΑΣΤΕΙ, και αν είναι ένας μέσος εργαζόμενος, έχει συγκεκριμένες συνθήκες ζωής, που στις περισσότερες περιπτώσεις δεν βρίσκει στην αποικία, όπου 5, 10, συχνά περισσότερα, χρόνια πρέπει να παλέψει εναντίον των πιο συντριπτικών δυσκολιών.

Στην αποικία εργάζεται σκληρά, και δεν έχει κανένα από τα μικροπράγματα που δίνει ο πολιτισμός, και που σε όλους μας αρέσουν τόσο πολύ, και δεν έχει καμία προοπτική να τα αποκτήσει. Αισθάνεται επίσης λιγότερο

προσωπική ελευθερία στις δράσεις του – είναι πάντοτε το ζήτημα σε μικρές κοινότητες – και στερείται των υψηλότερων ερεθισμάτων που έχει στην πατρίδα του – ακόμη και του αγώνα σε μεγάλη αρένα που σε κάθε δραστήρια φύση αρέσει.

Αυτός είναι ο λόγος που, έχω προ πολλού τη σκέψη, ότι εάν ήμουν ένας από εκείνους που αρχίζουν αποικίες, δεν θα πήγαινα ποτέ στην ερημιά. Μια Κομμουνιστική Αποικία; Λοιπόν, το καλύτερο σημείο γι' αυτήν είναι κοντά στο Λονδίνο ή κοντά στο Παρίσι! Και ακόμα κι αν ξεκινήσει χωρίς, ή με πολύ λίγο, κεφάλαιο ή γη, είμαι πεπεισμένος ότι οι στέρησεις που θα είχε κάποιος να επιβάλει στον εαυτό του για να κάνει μια τέτοια αποικία να ακμάσει σε ένα προάστιο του Λονδίνου θα ήταν πολύ μικρότερες από τις στέρησεις που πρέπει κανείς να αντέξει για να κάνει μια αποικία να ακμάσει στην Αργεντινή

Έχω διαβάσει ένα σωρό για τα πρώτα βήματα των αποίκων στην Αμερική, τόσο σε αρχεία όσο και σε ιδιωτικές επιστολές· είδα πολλούς αποίκους στις εύφορες πεδιάδες της κεντρικής Αμούρ στη Σιβηρία, οπότε έχω κάποια ιδέα για το τι είναι αυτές οι στερήσεις, και είμαι σταθερά πεπεισμένος ότι αν 20 από 200 άτομα είχαν υποστεί στερήσεις στην έναρξη μιας Κομμουνιστικής φάρμας κοντά στο Λονδίνο – θα ήταν ευκατάστατοι τώρα.

Φυσικά το κύριο πράγμα σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν να μην ασκήσουν τη γεωργία με τον τρόπο που ασκούσαν πριν από 2000 χρόνια, αλλά τη γεωργία που απαιτείται τώρα δηλαδή, κηπουρική και πιο εντατική καλλιέργεια, συνδυασμένης με ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΙΑ.

Όταν είδα στο Χάρου (ΒΑ προάστιο του Λονδίνου) τι επιτυγχάνεται από ένα φρικτό, βαρύ άργιλο από εντατική δουλειά μια Δουλειά που εξακολουθεί να είναι παιχνιδάκι σε σύγκριση με τη δουλειά που μια αποικία έχει να αντιμετωπίσει σε ανέπαφες χώρες – πάντα πίστευα ότι αν είχα γεννηθεί “άποικος” θα προσπαθούσα να αποικίσω εδώ, όχι στη Νότια Αμερική.

Λογική, εντατική κηπουρική για να ευδοκιμήσουν όλα τα είδη των λαχανικών (και ίσως να επιχειρήσει εντατική καλλιέργεια σιταριού) – καθοδηγούμενη από την εμπειρία πραγματικών κηπουρών και σύμφωνα με τις συμβουλές που λαμβάνονται άμεσα από τους γείτονες· αυτό από μόνο του μπορεί να δώσει σχεδόν το σύνολο των τροφίμων της αποικίας, και να πληρώσει το ενοίκιο, καθώς επίσης να επιτρέψει τη μέριμνα να αυξηθεί σταδιακά – ακόμα και αν το ήμισυ των

ενηλίκων της αποικίας ήταν αναγκασμένοι να εργάζονται όλο το χρόνο σε ένα εργοστάσιο (ή, ακόμα καλύτερα, το ήμισυ μόνον του έτους), για να κερδίζουν τα απαραίτητα χρήματα· ενώ το άλλο μισό προερχόμενο από τη γη, από την εντατική καλλιέργεια, όλα όσα απαιτούνται για τα προς το ζην. Και μια τέτοια αποικία κοντά σε μια μεγάλη πόλη, θα είχε το πλεονέκτημα του να μην αποκοπεί από τον πολιτισμένο κόσμο· θα ήταν μέρος του, και θα απολάμβανε μερικές από τις χαρές του, που είναι τόσο ελκυστικές για κάποιον που έχει μια γεύση για τη μάθηση ή την τέχνη. Μια διάλεξη, καλή μουσική, μια καλή βιβλιοθήκη θα ήταν εύκολα προσβάσιμα από τον άποικο, για να μην πούμε ότι θα παρέμενε σε επαφή με τους Κομμουνιστές που συνεχίζουν το δραστήριο έργο της προπαγάνδας και αγκιτάτσιας εν μέσω του παλιού κόσμου· θα μπορούσε να ενταχθεί οποτεδήποτε ήθελε.

Είμαι πεπεισμένος ότι αν μια Κομμουνιστική αποικία μπορεί να συμβιώσει στη σημερινή μας κοινωνία μπορεί να ζήσει μόνο κοντά σε μια μεγάλη πόλη. Αλλά, ακόμη και στην καλύτερη περίπτωση, θα είναι μονάχα ένα καταφύγιο για όσους έχουν εγκαταλείψει τη μάχη, που πρέπει να δοθεί – πρόσωπο με πρόσωπο με τον εχθρό...δεν χρειάζεται να σας πω ότι, αν η αποικία είναι να έχει οποιαδήποτε πιθανότητα επιτυχίας, δεν θα έπρεπε να έχει διευθυντές, επιστάτες, ψηφοδέλτια, οιοσδήποτε ψηφοφορίες Αυτά, και οι δολοπλοκίες που προκαλούν, ήταν πάντοτε τα εμπόδια των αποικιών. Είναι οι νέοι άποικοι λιγότερο έξυπνοι, λιγότερο ικανοί από ένα Ρωσικό χωριό MIR που πηγαίνει να εγκατασταθεί στη Σιβηρία; Οι Ρώσοι χωρικοί ζουν χωρίς εξουσία, συμφωνούν στις συναντήσεις τους για κοινή εργασία, και είναι αρκετά ευφυείς για να μην έχουν εξουσίες ή ψηφοδέλτια, και να καταλήγουν σε ομοφωνία στις αποφάσεις τους. Είναι οι Αυστραλοί κατώτεροι από αυτούς με οποιονδήποτε τρόπο ώστε να χρειάζονται ηγέτες;

*Μετάφραση από <http://aixmi.wordpress.com/>